

๑ ๑ นั ส ง สั

ถ ว าย ห มั อ นั ำ ห อ ม

เราเรียนรู้ชีวิตอยู่ในเทวโลก ภพของเรา ๗ ชั้น สูงสุดน่า
หวาดเสียว นางเทพกัญญา ๑ แสน แวดล้อมเราเสมอ ความ
ป่วยไข้ไม่มีแก่เรา ความเศร้าโศกไม่มีแก่เรา เราไม่เห็นความ
เดือดร้อนเลย นี่เป็นผลของการถวายหมอน้ำหอมเป็นพุทธบูชา

๘๑

การปฏิบัติธรรม ถือเป็นสิ่งที่ทรงคุณค่ามากที่สุด และมี
ความหมายอย่างยิ่ง ต่อตัวของเราเองและต่อโลกของเรา
เพราะการปฏิบัติธรรมจะทำให้เราและชาวโลกได้เข้าถึงสันติสุข
ภายใน สันติภาพภายนอกต้องเริ่มต้นที่สันติสุขภายในเท่านั้น
การที่จะทำให้โลกของเรา เข้าถึงยุคแห่งสันติสุขที่แท้จริงได้
ต้องเริ่มต้นด้วยการปฏิบัติธรรม นั่นคือ การทำใจหยุดใจนิ่งอยู่
ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ในกลางตัวของเรา ซึ่งเป็นวิธีเดียว
และเป็นทางเอกสายเดียวที่จะทำให้เราสามารถดำเนินจิตเข้าสู่
ภายในได้ มวลมนุษยทุกๆ คน ต่างมีธรรมกายอยู่ภายในตัว
หากเรามีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเข้าถึงพระธรรมกาย
และเริ่มลงมือปฏิบัติธรรมด้วยความสมัครใจ และทำด้วยความ
เพียรต่อเนื่องอย่างถูกวิธีก็จะเข้าถึงพระธรรมกายได้อย่างแน่นอน

มีวาระแห่งภษิตที่ปรากฏอยู่ใน คัมภีร์ทศกถาพยากรณ์
ความว่า

“เราเริ่มรณย์อยู่ในเทวโลก ภพของเรา ๗ ชั้น สูงสุด
นำหวาดเสียว นางเทพกัญญา ๑ แสน แวดล้อมเราเสมอ
ความป่วยไข้ไม่มีแก่เรา ความเศร้าโศกไม่มีแก่เรา เราไม่
เห็นความเดือดร้อนเลย นี่เป็นผลของการสร้างบุญกรรมที่ดี
ในกัปที่ ๒,๔๐๐ เราได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ พระนามว่า

อานิสงส์ถวายหมอน้ำหอม

๘๒

สังฆลิตะ ผู้ประเสริฐ ทรงสมบรูณ์ด้วยสมบัติจักรพรรดิ คือแก้ว
๗ ประการ มีผลมาก ในภพชาติสุดท้าย คุณวิเศษเหล่านี้
คือ ปฏิสัมภिता ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เราทำให้แจ้ง
ชัดแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราได้ทำเสร็จแล้ว”

การถวายทานในพระพุทธศาสนา เป็นบุญเบื้องต้นที่ทำได้
ง่ายที่สุด และชาวพุทธทั้งหลาย จะรู้จักมักคุ้นกันดี ในเวลาที่
เกิดความไม่สบายอกสบายใจขึ้นมาหรือปรารถนาจะทำบุญใน
วาระโอกาสต่างๆ สิ่งแรกที่ชาวพุทธเรามักจะเรียกกันติดปากก็คือ
วันนี้จะไปทำบุญ ไปถวายสังฆทานที่วัดนั้นวัดนี้ แล้วพากันไป
ชักชวนกันไปทำบุญ การทำบุญถวายสังฆทาน ที่เรียกกันอย่างนี้
ก็เพราะได้ทำบุญกับหมู่สงฆ์ผู้ทรงศีล โดยไม่เจาะจงจำเพาะว่า
เป็นภิกษุรูปหนึ่งรูปใด ซึ่งจัดเป็นมหากุศลใหญ่

ผู้มีบุญทั้งหลายที่ท่านเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า ทุกๆ
ท่านล้วนเคยถวายสังฆทานมาแล้วกันทั้งนั้น แต่ละท่านต่างก็มี
ประวัติการสร้างทานบารมีมากบ้าง น้อยบ้าง แล้วแต่โอกาส
และความโชคดียของตอนที่มาถึง หากเราได้ศึกษาอย่างละเอียด
ถี่ถ้วนจะพบว่า นักสร้างบารมีในสมัยก่อนๆ นั้น ท่านมักจะมี
โอกาสถวายทานกับเนืองนาบุญที่ประเสริฐทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็น
พระลัมมาลัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า หรือพระอรหันตเจ้า

๘๓

ด้วยอานุภาพที่ถวายเป็นทานถูกเนื่อนาบุญนั้น ทำให้ท่านได้บุญใหญ่
เกินควรเกินคาด เสวยผลบุญในเทวโลกและมนุษย์โลกอย่าง
สะดวกสบาย

ดังถ้อยคำที่หลวงพ่อดิกล่าวเมื่อข้างต้นนั้น เป็นถ้อยคำ
ที่พระอรหันต์องค์หนึ่งในอดีต พ่อบ้านได้บรรลุธรรม มีดวงตา
เห็นธรรม หหมดสิ้นกิเลสอาสวะแล้ว จึงได้ย้อนกลับไปตรวจดู
ประวัติการสร้างบารมีของตนเองในอดีต ได้พบเห็นบุญกรรม
อันน่าปิติของตนที่ได้สั่งสมบุญเอาไว้ในภพชาติต่างๆ ทำให้ท่าน
รู้ชัดอย่างแน่แท้ว่า ที่ท่านมีวันนี้ เข้าถึงอริยสุขเช่นนี้ได้ ก็ด้วย
อานุภาพแห่งบุญที่เคยทำในครั้งนั้น จึงได้เปล่งวาจาที่เป็นสุภาสิต
เป็นการยืนยันในผลแห่งการสั่งสมบุญว่า “ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย
หากทุกๆ คนได้บูชาเนื่อนาบุญผู้เลิศก็จะได้อานิสงส์ใหญ่เช่นนี้
เหมือนกัน”

*เรื่องที่จะนำมาเล่าในครั้งนี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในยุค
ของพระปฐมุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า ในยุคนั้น เป็นยุคที่มีผู้มีบุญ
ทั้งหลาย เกิดมาสร้างบารมีกันมาก แทบทุกองค์เลยก็ว่าได้
ล้วนมีประวัติการสร้างบารมีกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นี้

อานิสงส์ถวายเป็นมัจฉา

๘๔

นับเป็นความโชคดีของท่านเหล่านั้นที่ได้เนื่อนานบุญที่เลิศ ที่
ประเสริฐสุด ทำให้ท่านได้สร้างบุญใหญ่ในพระพุทธศาสนา และ
ได้ทำบุญถูกเนื่อนานบุญ ถูกทักษิณบุญบุคคล

เหมือนการสร้างบุญของพระคันโธทกทายกเถระเจ้านี้
ซึ่งคำว่า คันโธทกทายกเถระนี้ เมื่อแปลเป็นไทยได้ใจความว่า
พระเถระผู้ถวายเป็นมัจฉา ในประวัติของท่านน่าสนใจมาก
เพราะในภพชาติที่ท่านเกิดมานั้น ไม่มีโอกาสดีดังเช่นคนอื่น ๆ
แต่ด้วยความเลื่อมใสศรัทธา ทำให้ท่านไม่มองข้ามการสร้างบุญ
ของตนเอง ท่านได้ชวนชวนในบุญอย่างดีเยี่ยม แม้ว่าจะ
เป็นการสร้างบุญที่เล็กน้อยในสายตาคนอื่นก็ตาม ชาติก่อนๆ ที่
ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่นั้น ก็มีโอกาสดำเนินบุญกุศลกับ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ ท่านได้สั่งสมบุญอันเป็น
อุปนิสัยแห่งพระนิพพานในภพชาตินั้นๆ มาตลอด

ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ได้สั่งสมไว้อย่างดีแล้ว ทำให้
ยังคงเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสองภพภูมิ คือมนุษย์และเทวโลก
มีโอกาสดำเนินการมีต่อไปอีกเรื่อยๆ แต่ก็ยังไม่มีภพชาติใด
ที่ท่านได้สร้างบุญกับเนื่อนานบุญอย่างเต็มที่เต็มกำลังของตน

จนมาถึงสมัยแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพระนามว่า
ปทุมุตตระ ที่หลวงพ่อดีกว่าเกริ่นไว้ตั้งแต่ตอนต้นว่า ในยุค

ของพระองค์ท่าน มีนักสร้างบารมีลงมากเกิดอย่างมากมาทีเดียว ท่านเหล่านั้นได้สร้างบุญใหญ่กันเต็มที่ ตัวของพระเถระเองก็เช่นกัน ได้บังเกิดในเรือนมีสกุลแห่งหนึ่ง ฐานะทางครอบครัว จัดได้ว่า เป็นตระกูลที่มั่งคั่งมีหน้ามีตา แถมยังเป็นลัทธิมาทิกูลิ ทั้งตระกูล แต่ตอนที่พระพุทธองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ ท่านไม่มีโอกาสได้สร้างบุญกับพระลัทธิมาลัมพุทธเจ้าด้วยมือของตนเอง นับเป็นการปล่อยโอกาสทองของชีวิตให้ผ่านไปอย่าง น่าเสียดาย

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าปรินิพพานแล้วท่านเห็นชาวเมือง กระทำการบูชาตันโปรี ก็คิดว่า เราเคยปล่อยโอกาสที่ดีให้ผ่านไป ครั้งนี้โอกาสแห่งบุญอย่างนี้ อย่าได้ผ่านไปเลย เราควรจะทำบุญใหญ่ ด้วยการบูชาพระองค์ท่าน จึงจัดเตรียมหม้ออันวิจิตร บรรจุด้วยน้ำหอมเจือด้วยจันทน์ การบูร และกลั้มพักเป็นต้น ให้เต็ม นำน้ำหอมรดตันโปรีที่ตรัสรู้ แต่ใจนั้นนึกน้อมบูชา พระลัทธิมาลัมพุทธเจ้า ขณะเดียวกันนั่นเอง ท้องฟ้ามืดครึ้ม ฝนตกลงมามืดฟ้ามัวดิน เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็บังเกิดขึ้น อสนีบาตได้ผ่าลงมาโดนท่าน ทำให้ท่านเสียชีวิตอยู่ที่นั่นเอง ด้วยบุญกรรมนั้น ทำให้ท่านไปบังเกิดในเทวโลกเหมือนหลับ แล้วตื่นขึ้นใหม่ในวิมานอันวิจิตร

อานิสงส์ถวายหม้อน้ำหอม

๘๖

เทพบุตรนั้นได้เสวยมหาสมบัติใหญ่ในหมู่เทวดา เมื่อถึงเวลากลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็มีสมบัติยิ่งใหญ่ประณีตกว่าผู้อื่น และท่านได้อานิสงส์ที่พิเศษอยู่อย่างหนึ่งคือ ชีวิตจะมีแต่ความสงบร่มเย็น เป็นผู้ปราศจากความเร่าร้อนทั้งปวง เกิดภพชาติใดก็อยู่เย็นเป็นสุข แม้บริวารรอบข้างก็พลอยได้เกิดความรู้สึกนี้เช่นเดียวกัน นี่เป็นบุญพิเศษที่ได้เอาน้ำหอมรดต้นโพธิ์ บูชาพระบรมศาสดา จนมาถึงสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราที่ท่านได้บังเกิดในเรือนมีสกุล บุญเก่าก็หนุนส่งอย่างเต็มที่ เมื่อมีโอกาสได้ฟังธรรม ก็เกิดความเลื่อมใสจึงสละความสบายทางโลกแล้วออกบวช ครั้นเมื่อเริ่มบำเพ็ญเพียรได้ไม่นานนัก ก็บรรลุพระอรหัตตผล ด้วยบุญกรรมที่บำเพ็ญไว้ในกาลก่อน ท่านจึงปรากฏนามว่า คันโธทกทายกเถระ

วันหนึ่ง ท่านระลึกถึงบุญกรรมของตนก็เกิดปีติโสมนัส เปล่งอุทานว่า “ในภพอดีต บุญที่เราทำ ส่งผลให้เราเรียนรู้อยู่ในเทวโลก ภพของเราสูงถึง ๗ ชั้น นำหวาดเสียว มีนางเทพกัญญา ๑ แสนแวดล้อมเราอยู่เสมอ ความเจ็บไข้ได้ป่วยไม่มีแก่เรา ความเศร้าโศกไม่มีแก่เรา เราไม่เห็นความเดือดร้อนเลย นี่เป็นผลแห่งการสร้างบุญนั้น ในกัปที่ ๒,๔๐๐ เราได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ พระนามว่า สังวลิตะ ผู้ประเสริฐ สมบูรณ์ด้วยสมบัติจักรพรรดิ คือแก้ว ๗ ประการ มีผละมาก ในภพชาติสุดท้าย

ได้บรรลุคุณวิเศษเหล่านี้ คือ ปฏิสัมภีธา ๔ วิโมกข์ ๘ และ
อภิญญา ๖ เราทำให้แจ้งชัดแล้ว คำสอนของพระพุทธเจ้าเราได้
ทำเสร็จแล้ว มหาสมบัติทั้งหลาย เราได้มาด้วยบุญที่ถือหมอน้ำ
อันวิจิตร บรรจุด้วยน้ำหอม แล้วได้ถวายเป็นพุทธบูชา ในเวลา
สร่งน้ำไม้โพธิ์”

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า อานิสงส์พิเศษของผู้ที่ได้สร้าง
บุญพิเศษนั้น ย่อมประสบในสิ่งที่แตกต่างกัน เราทำกรรม
อย่างไรไว้ ก็จะได้ผลอย่างนั้น ปลุกถั่วย่อมได้ถั่ว ปลุกงาย่อมได้งา
มหานิสงส์อันพิเศษจึงบังเกิดขึ้น แม้เป็นเพียงการบูชาด้วย
สิ่งเล็กๆ น้อยๆ แต่ด้วยจิตใจที่ยิ่งใหญ่ตั้งมั่นอยู่ในพระรัตนตรัย
จึงทำให้เป็นบุญใหญ่อย่างไม่มีประมาณ การที่เราบูชาบุคคลผู้
ที่ควรบูชา จึงเป็นสิ่งที่เราได้ทำถูกต้องแล้ว เราต้องตระหนัก
และต้องทำให้ยิ่งๆ ขึ้นไปอย่างที่พระอริยเจ้าทั้งหลายท่านได้ทำ
ไว้ให้เป็นแบบอย่าง

